

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Okružni sud u Osijeku, u vijeću sastavljenom od suca toga suda Ružice Samota kao predsjednika vijeća, suca Danijela Zubovića kao člana vijeća, te sudaca-porotnika Đure Vidaković, Josipa Kramar i Mate Erceg kao članova vijeća, uz sudjelovanje Žarke Štrbić kao zapisničara, u kriv.predmetu protiv optuženika Savić Jovana, zbog kriv. djela iz članka 142.Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (u daljem tekstu OKZRH) i dr.povodom optužnice OJT Osijek, broj KT-154/92 od 10.studenog 1992.nakon usmene glavne, javne rasprave, zaključene dana 15.ožujka 1993. u prisutnosti zamjenika OJT Osijek, Dujnić Tomislava i branitelja optuženika, odvj.Radman Antuna, a u odsutnosti optuženika,

p r e s u d i o j e

OPT.SAVIĆ JOVO sin Save i Ruže r.Milanović, stanuje u Pančevu - Steve Šupljinja 143, rođen 8.5.1967. u Derventi, Srbin, drž.SFRJ, aktivno vojno lice, neoženjen bez djece, pismen sa završenom Srednjom vojnom školom, smjer veza, bez imovine, navodno neosuđivan, protiv istoga se kod Vojnog suda u Osijeku vodi krivični postupak,

k r i v j e

što je:

točno neutvrđenog dana u studenom 1991. u Vukovaru na predjelu "Sajmište" Ul.S.Supanca kao dočasnik tzv. JNA zapovjedajući grupom vojaka za posebne namjene kada su pripadnici te grupe Slobodan Trošić, Milan Lapčević i Vladimir Đekić u podrumu obiteljske kuće zatekli osam točno neidentificiranih građana i zarobili dva vojaka Hrvatske vojske koji su odložili oružje i predali se, po dolasku u dvorište te kuće naoružan automatskom puškom i bombama protivno članku 3. stavak 1. točka 1-a Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba i članku 3.stavak 1.točka 1-a Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima postupio tako da je odmah iz

88

automatske puške usmrtio jednog od građana srednje dobi a zatim sve ostale građane i dva vojaka Hrvatske vojske uz prijetnju oružjem natjerao u podrum te kuće stavljajući u ruke zarobljenim vojacima ručne bombe sa izvučenim osiguračem da bi nakon eksplozija bombi ušao u podrum i iz rečene puške usmrtio preživjele osobe,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba ubijao civilno stanovništvo i ratne zarobljenike,

čime je učinio krivična djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva označen u članku 142.OKZRH i ratni zločin protiv ratnih zarobljenika označen u članku 144.OKZRH,

pa mu se za krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva temeljem članka 142.OKZRH utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 15 godina a za krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika, temeljem članka 144. OKZRH utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 10 (deset) godina, pa se temeljem članka 48.stavak 1. i 2. točka 3. OKZRH

O S U D B I T I

NA JEDINSTVENU KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 20
(DVADESET) GODINA

Temeljem članka 50.OKZRH optuženiku se u izrečenu kaznu zatvora uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od 24. srpnja 1992. do 14.kolovoza 1992.

Temeljem članka 98.stavak 1. u svezi s člankom 95. stavak 2. točka 1.6. i 7. Zakona o krivičnom postupku (u daljem tekstu ZKP) optuženik je dužan platiti troškove krivičnog postupka i to na ime troškova vještaka 22 000 HRD, na ime sudskog paušala 20 000 HRD, te na ime nagrade branitelja po službenoj dužnosti 75 000 HRD.

Obrazloženje:

OJT iz Osijeka svojom optužnicom citiranom u uvodnom dijelu presude optužio je Savić Jovu zbog kriv.djela činjenično i pravno označenih kao u izreci ove presude.

89

Opt. Savić Jovi sukladno ovom rješenju broj Kv-61/93 od 19. veljače 1993. suđeno je temeljem članka 300 stavak 3. i 4. ZKP-a u odsutnosti jer se optuženik nalazi u bjegstvu, raspisana tjeralica nije dala rezultata i on nije dostižan državnim organima Republike Hrvatske a budući je optužen za izuzetno teška krivična djela, za suđenje u njegovoj odsutnosti postoji i osobito važan razlog.

Optuženik je tijekom istrage dao svoju obranu pa je ta obrana na glavnoj raspravi pročitana.

Optuženik je u svojoj obrani naveo da su se njegovi roditelji 1970. godine preselili na područje opć. Slavonski Brod tako da je on u selu Oprisavci završio osmogodišnju školu a nakon toga da je pohađao srednju vojnu školu u Sarajevu, smjer veza koju je završio 1987. i tada da je bio raspoređen u jedinicu Pančevo kod Vojne pošte 2034, gdje se nalazio cijelo vrijeme. Krajem 9. mjeseca 1991. da je s jedinicom otišao na Dilj goru osiguravati vojni repetitor sa zadatkom obrane toga objekta te izvlačenjem ljudstva i tehnike. Sa Dilj gore da su se povlačili u tri grupe i da je on bio u grupi koja se povukla u Bosnu a potom u Pančevo te da je u Pančevo stigao oko 11.10.1991. i tu se zadržao do 14.10.1991, kada je sa jedinicom smješten u Negoslavce. Zatim da je formirana brigada na Vučedolu i da je zadatak njegove jedinice bio osiguranje komande mjesta Vučedol i komandnog mjesta na jednoj farmi u blizini Vučedola. Tu da je bilo sitnijih sukoba i da su tu bili do 7. ili 8. 11.1991. kada je veći dio jedinice između njima i on vraćen u Pančevo. U Pančevu da se nalazio do poslije Nove godine te da je pred kraj 1. mjeseca i polovicom drugog mjeseca 1992. u tri navrata dolazio u Baranju i svaki puta ostajao četiri do pet dana sa zadatkom da uspostavi vezu - žičanu od Darde do Jagodnjaka i dalje prema komandi u Kneževim Vinogradima. Poslije da je opet bio u Pančevu a između 21. i 23.3.1992. da je otišao u Bosnu u Novi Grad, opć. Odžak sa zadatkom pripremanja obrane a gdje je poslan zbog toga što je jedan kapetan odatle dezertirao. Dana 13.4.1992. da su počeli sukobi i da su se oni predali 8.5.1992. Naveo je da je po činu stariji vodnik te je rekao da bi počinio krivična djela koja mu se stavljaju na teret navodeći da nikada nije bio u Vukovaru te da ne poznaje Trošić Slobodana, Lapčević Milana i Đekić Vladimira a u sva mjesta koja je naveo da je išao po naredbi komandanta bataljona potpukovnika, Milorada Stupara. U Negoslavcima da je bila komanda gardijske brigade iz Beograda i da su to bile tenkovske jedinice, pješadija, artiljerija i vojna policija i naveo je za sebe da je bio pripadnik diverzantsko izviđačkog bataljuna, a da je njegova jedinica osiguravala komandno mjesto patrolirala i osiguravala kretanje po tom terenu te da je njihova prva linija bila u šumi Dubrava

90

i da je to do prve ulice u predjelu Mitnice. U borbama da nije sudjelovao a pri padu Vukovara da nije bio prisutan na terenu Vukovara jer je prije toga otišao za Pančevo. Za vrijeme dok je bio u Baranji da nije vidio zarobljene niti civile a niti Hrvatske vojnike. U okviru političke nastave da im je bilo govoreno da se spremaju za očuvanje jedinstva Jugoslavije a kad je došlo do odvajanja Slovenije iz Jugoslavije i do borbi u Hrvatskoj da im je govoreno da se bore da zaštite srpski narod i da se bore zato da se spriječe sukobi između srpskog i hrvatskog naroda na teritoriju Hrvatske. Za hrvatske vojnike da je bilo rečeno da se zarobljeni ili ranjeni moraju predati vojnoj policiji a za civile, da ne zna.

Tijekom dokaznog postupka sud je saslušao vještaka Filaković Pavu, pročitao zapisnik od 24. lipnja 1992. dopis Okružnog zatvora Osijek od 20.8.1992. a uz suglasnost zamjenika OJT Osijek i branitelja optuženika te temeljem odredbe članka 333. stavak 1. točka 1. ZKP-a pročitao je iskaze svjedoka Vladimira Dekića, Dragojlović Radoslava, Miletić Milana, Borojević Ilije, Milojević Riste, Dervenić Maksima i Goranović Srete.

Svjedok Vladimir Dekić između ostaloga je naveo da je živio u Borovu naselju a početkom svibnja 1990. da se zaposlio u Zagrebu, no da je u veljači 1991. napustio Zagreb i vratio se kući jer mu je bio nizak osobni dohodak i da se tada u Borovu zaposlio kod privatnika te da je kod njega radio do šestog mjeseca 1991. Da nikada nije bio član Saveza komunista niti član Srpske demokratske stranke te da se sjeća da su se prve barikade pojavile u Borovu selu za katolički Uskrs 1991. Trošić Slobodan da je pričao da u Borovu selu ima dobrovoljaca koji će ići osvojiti Borovo i Vukovar, da se sruši hrvatska vlast pa je naveo da je za prvog i drugog svibnja 1991. bio kod kuće u Borovu naselju. Više da se nije družio sa Hrvatima a niti Hrvatima da se nisu s njim družili već da se družio sa Savanović Radom, Lapčević Milanom, Janković Sašom i Mačvan Draganom. Iz pravca Borova sela da su bili napadi na Borovo naselje i da su mu naprijed navedene osobe rekle da će otići u Borovo selo javiti se kao dobrovoljci te da su pozivali i njega navodeći mu da, ako ostane da će ga ubiti pripadnici HDZ-a. Poslije jednog napada na Borovo-naselje početkom srpnja 1991. da su njih četvorica preko aerodroma otišli za Borovo selo, da su tamo otišli u štab i nakon toga da je bio smješten kod Srenac Konstantina. Komandant štaba u Borovu selu da je bio Mašić Jovan i da je isti imao maskirnu uniformu a na glavi titovku sa značkom "plavi, bijeli crveni" i da je istu uniformu i titovku sa značkom dobio i on kao i automatsku pušku i komplet meetaka i to četiri okvira te još jedan okvir u puški. Da je išao na stražu prema Borovu naselju a u borbama da tada nije bio. Kada je

pao Dalj, da im je došla pomoć pa i diverzantska grupa iz Pančeva i da je komandir njegovog odjeljenja bio Trošić Slobodan te da su osim njega u odjeljenju bili Lapčević Milan, Janković Saša, Mačvan Dragan, Božunović Stojan, Palko Aleksandar, Nedić Srđan, Mrkšić Slobodan, Sučević Dragan i Jovo Pantelić. Komandant specijalaca da je bio Savić Jovan aktivni vodnik rodom od Slavonskog Broda i da im je pričao da je bio u službi u Pančevu a prije akcije da im je držao predavanja isnoseći gdje se sve borio i s ponosom u glasu pričajući da je u tim mjestima ubijao Hrvate, žene i djecu pripadnike ZNG opisujući način na koji ih je ubijao. Navodi da je isti i njih poticao da tako postupe prema Hrvatima i da je govorio da nikoga tko je Hrvatske nacionalnosti ne smiju ostaviti na životu. Jedno jutro da su krenuli u akciju i da su ušli u Borovo naselje a na Trpinjskoj cesti da su krenuli za Vukovar te se zaustavili u centru Vukovara, kod pijace raspoređujući se za daljnje akcije. Njegova grupa da je dobila zadatak da ide prema Sajmištu i dalje prema Mitnici te da su trebali "čistiti" kuće i podruma i da su ulicom vikali i pozivali na predaju. U Ul. u kojoj se nalazi kafić "Tri ruže" i na suprotnoj strani od toga kafića nekoliko kuća dalje gledano u pravcu centra da je iz podruma kuće dvodionke prizemnice izašla grupa ljudi njih desetak među kojima i dva pripadnika ZNG koji su njima predali oružje. Među civilima da je bila jedna stara žena, dvije žene srednjih godina, jedan stariji muškarac, dva muškarca srednjih godina i dva mladića starih svaki oko 20 godina. Svi oni da su izašli sa podignutim rukama te da su u tom stavu bili na dvorištu kada je nakon desetak minuta tu došao Sević Jovo i odmah iz puške ubio jednog od ona dva muškarca srednjih godina. Tada da je Savić Jovan onoj dvojici vojnika svezao oči i stavio im u ruke bombe "kašikare" iz kojih je izvadio osigurač te njih i navedene civile uveo u podrum prijeteci im oružjem i zaključao vrata podruma. Nakon nekoliko minuta da su se začule detonacije pa da je Savić Jovan otključao podruma vrata, ušao u podrum i da su se zatim čuli rafali i jauci a kada je iz podruma izašao da je rekao da su svi u podrumu mirni i da mogu ići dalje. Ovo da se dešavalo između devet i deset sati i da su potom krenuli dalje pozivajući ljude da izađu iz svojih skloništa. Daljnje pretresanje da je trajalo još nekoliko dana i da su se onda vratili u Borovo selo. Naveo je da je Savić Jovan srednjeg rasta, mišićav, srdnje uhranjen, crne kose i duguljastog lica bez posebnih znakova te da je isti kritilne zgode na sebi imao maskirnu uniformu, titovku sa već navedenom značkom a na lijevoj strani uniforme naprijed da je imao kokardu te da je bio naoružan automatskom špuškom marke "Zastava", pištoljem i bombama.

Sud je u cijelosti poklonio vjeru iskazu ovoga svjedoka jer je on kritični događaj opisao do u detalje, okolnostno i logično je iskazivao o onom što je vidio, iznio je mnoge detalje (mjesto gdje se kuća u kojoj se zločin odigrao nalazi, izgled kuće, dob osoba koje su u podrumu te kuće bile...) koje samo osoba koja je događaju bila prisutna i događaj vidjela može navesti. U njegovom iskazu nema proturječnosti i nejasnoća i sud je njegov iskaz ocijenio

92

kao istinit pa ga je u cijelosti prihvatio.

Ovaj svjedok je upravo optuženika prepoznao kao osobu koja se zove Savić Jovan i za koju je u svojem svjedočnom iskazu opisao kako je ubio osam civila i dva zarobljena pripadnika Hrvatske vojske a što je sud utvrdio iz podataka zapisnika od 24.lipnja 1992. Za istaknuti je da je svjedok prepoznao optuženika između jedanaest osoba koje su pri prepoznavanju bile postrojene.

Na istinitost iskaza svjedoka Đekić Vladimira upućuju i iskazi ostalih saslušanih svjedoka. Naime, svjedoci kojima je optuženik osobno pričao da je bio u Vukovaru na "čišćenju" te nekima i opisao način toga čišćenja jesu Borčević Ilija, Miletić Ivan i Milojević Risto. Ti svjedoci u bitnom su iskazali suglasno, uvjerljivo su opisali svoje kontakte i razgovore s optuženikom i sud in je poklonio vjeru a kada se njihovi iskazi dovedu u svezu s iskazom svjedoka Đekić Vladimira očito je da oni govore i o događajima o kojima je iskazivao svjedok Đekić Vladimir tj. da im je optuženik o tome pričao.

Ostali saslušani svjedoci a to su Dragojlović Radoslav, Dervenić Maksim i Goranović Sreto naveli su da su iz priče optuženikova rođaka Savić Jove sina Vida, čuli da je optuženik bio u Vukovaru i od tog optuženikova rođaka da su čuli što je optuženik u Vukovaru radio, pa govore o tome da je optuženik u Vukovaru ubijao Hrvate opisujući način na koji je to činio i opisujući zvjerstva koja je optuženik tom prilikom učinio. I njihovi iskazi uklapaju se u iskaze ostalih svjedoka pa su i ti svjedoci istinito ispričali ono što su za optuženika od druge osobe čuli.

Provedenim dokazima na nedvojben je dakle, način utvrđeno da je optuženik u 11 mjesecu 1991 godine bio u Vukovaru, na predjelu Sajmište u svojstvu dočasnika tzv.JNA i da je upravo on zapovijedao grupom vojaka za posebne namjene u kojoj grupi su osim Đekić Vladimira bili i Slobodan Trošić i Milan Lapčević. Stoga je neistinita obrana optuženika kada tvrdi da uopće u Vukovaru nije bio jer suprotno tvrdi očevidac događaja te svjedoci kojima je i sam optuženik ispričao da je bio u Vukovaru i to kada je Vukovar od strane agresorske vojske osvojen. Utvrđeno je da je optuženik sa svojom grupom došao u Vukovar i da je njegova grupa pozivala preostalo građanstvo da izađe iz podruma i da se preda pa očito vjerujući pozivu grupa ljudi koja je bila u podrumu kuće u Ul.S.Supanca, u blizini kafića "Tri ruže" se predala. Sasvim je određeno Đekić Vladimir navoći o kojem broju ljudi se radi navodeći da je u grupi bilo osam građana i dva pripadnika Hrvatske vojske koji su se prethodno predali pa su predali i svoje oružje. Došavši u dvorište gdje je ova grupa ljudi iz podruma izašla optuženik je odmah ubio jednog građanina srednje dobi a zatim je pripadnicima Hrvatske

Hrvatske vojske u svaku ruku stavio ručnu bombu iz kojih je izvukao osigurače i prijeteci građanima i zarobljenim vojacima oružjem natjerao ih u podrum. Dakle, svakom zarobljenom vojaku optuženik je u ruke stavio ukupno po dvije ručne bombe i te bombe su eksplodirale te je tada optuženik ušao u podrum i iz svoje puške usmrtio preživjele osobe, saopćivši to svojoj grupi i dajući im naredbu za pokret.,

U opisanim radnjama optuženika stječu se sva bitna obilježja krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva i ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika zakonska obilježja tih krivičnih djela propisana u članku 142. i 144. OKZRH preuzeta su iz međunarodnih konvencija i to Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba i Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima, koje zabranjuju nečovječne postupke prema stanovništvu koje u oružanim sukobima nije učestvovalo te zabranjuje nečovječne postupke prema učesnicima u sukobu.

Naime, članak 3. stavak 1. točka 1.-a Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. 8. 1949. propisuje da se prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima u svakoj prilici postupi čovječno u kojem cilju su prema takvim osobama zabranjeni i zabranjuju se, u svako doba i na svakom mjestu, među inim i nasilje protiv života i tijela, osobito sve vrste ubojstva, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja. Odredbom pak, članka 3. stavak 1. točka 1.-a Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. 8. 1949. određeno je da će se prema pripadnicima oružanih snaga koji su položili oružje u svakoj prilici postupati čovječno i u tom cilju su prema takvim osobama zabranjeni i zabranjuju se u svako doba i na svakom mjestu, među inim i djela nasilja protiv života i tijela, osobito sve vrste ubojstva, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja.

U jedanaestom mjesecu 1991 godine u Republici Hrvatskoj trajali su oružani sukobi jer su tzv. JNA i paravojne oružane formacije (četnici, Arkanovci...) u službi provođenja velikosrpske ideje i stvaranja velike Srbije vodile oružane borbe protiv Republike Hrvatske i vršile ratnu okupaciju pojedinih dijelova Republike Hrvatske. Posebice žestoke borbe vodile su se za grad Vukovar i oko toga grada a u tim borbama sudjelovao i optuženik, o čemu govore iskazi svjedoka. Upravo u vrijeme oružanih sukoba na navedenom dijelu Republike Hrvatske, tj. u mjestu i u vrijeme navedenom u izreci ove presude optuženik je postupio na način na koji se tereti a oružani sukobi u Republici Hrvatskoj u to vrijeme bili su najžešći upravo na području istočne Hrvatske te su dakle, trajali, nisu prestali.

94

Optuženik je usmrtio osam građana koji nisu učestvovali u borbama, nezakonito ih je lišio života pokazujući pri tome naročitu okrutnost i bezdušnost te je radnjama koje je poduzeo tako očito ispoljio svoje htijenje da te građane liši života a pri tome kao osoba zrelog životnog iskustva i vojnički obrazovana bio je i svjestan da na taj način krši pravila međunarodnog prava pa je postupao s direktnim uništavanjem osobno izvršavajući radnju koju već citirana Ženevska konvencija zabranjuje tj. ubijao je civilno stanovništvo.

Osim osam građana optuženik je na već opisani način lišio života i dva vojaka Hrvatske vojske koji su se i prije nego je u dvorište kuće gdje se zločin odigrao došao optuženik, predali pripadnicima optuženikove jedinice, predali su im i oružje i predali su se predstavnicima agresorske vojske te se na taj način stavili pod vlast zemlje koja je izvršila okupaciju te su kao ratni zarobljenici uživali status zaštićenih osoba po međunarodnom pravu. Lišivši života i njih optuženik je postupio protivno već citiranim odredbama Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima.

Na glavnoj raspravi saslušan je i vještak neuro-psihijatar Filaković dr Pavo koji je tijekom istrage pregledao optuženika te je dakle svoj nalaz i mišljenje dao i na temelju toga pregleda. Između ostalog vještak u svjedočanstvu i mišljenju naveo da je optuženik psihički stabilna ličnost sa psihopatskim crtama u vrijeme pregleda anksiozan te da optuženik ne boluje od privremene duševne bolesti, privremenog duševnog pormećaja i da optuženik nije osoba zaostalog duševnog razvoja već inteligentna osoba koja je u inkriminirano vrijeme bila sposobna upravljati svojim postupcima, pravilno rasuđivati i vještak je mišljenja da je optuženik mogao i morao biti svjestan posljedica svojih djela.

Sud je prihvatio nalaz i mišljenje ovoga vještaka jer ga je on dao po pravilima svoje struke a razložno i jasno ga je obrazložio. Provedenim vještačenjem na nesumnjiv način je utvrđeno da je u vrijeme inkriminacije kao i nakon toga optuženik bio uračunljiv.

Slijedom iznijetog ocjenjujući obranu optuženika sud je utvrdio da je ona neistinita kada optuženik poriče svoje sudjelovanje u oružanim sukobima u Republici Hrvatskoj, točnije u Vukovaru i oko Vukovara i kada poriče izvršenje krivičnih djela koja mu se stavljaju na teret jer upravo suprotno slijedi iz provedenih dokaza pogotovo iz iskaza svjedoka očevica kritičnog događaja. Obrana optuženika sračunata je na izbjegavanje krivično pravne odgovornosti.

Optuženik je na način opisan u izreci ove presude počinio dva teška krivična djela i to krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva označeno u članku 142. OKZRH i krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika označeno u članku 144. OKZRH. Tijekom postupka ničim nije pokazao da se zbog toga kaje a izvršenjem navedenih krivičnih djela izvršio je desetubojstava na zaista bezdušan način te je i poslije toga sudjelovao u oružanim sukobima u Republici Hrvatskoj a zatim i u oružanim sukobima u Republici Bosni i Hercegovini i dalje služeći i ostvarujući velikosrpske ideje pa su to otegotne okolnosti a olakotne okolnosti sud nije utvrdio, pa budući je optuženik za navedena krivična djela oglašen krivim imajući u vidu naprijed navedeno optuženiku je za krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva temeljem članka 142. OKZRH utvrđena kazna zatvora u trajanju od 15 godina a za krivično djelo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika temeljem članka 144. OKZRH utvrđena mu je kazna zatvora u trajanju od deset godina i primijenom odredaba o stjecaju krivičnih djela optuženik je osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 20 godina. Po ocjeni suda ovakva kazna odgovara društvenoj opasnosti djela i stupnju krivično pravne odgovornosti optuženika.

Na temelju podataka u spisu a posebno dopisa od 20.8.1992. sud je utvrdio da se optuženik nalazio u pritvoru od 24.7.1992. do 14.8. 1992. pa mu je temeljem odredbe članka 50. OKZRH u izrečenu kaznu zatvora uračunato ovo vrijeme provedeno u pritvoru.

Sud je utvrdio da je optuženik star 26 godina a na temelju iskaza svjedoka da je neoženjen, da nema obaveze uzdržavanja prema drugim licima pa je dakle kao mlad i samostalan sposoban u mogućnosti pribaviti sredstva potrebna za plaćanje troškova ovog krivičnog postupka a to su troškovi vještaka, sudskog paušala i nagrada branitelja u iznosima navedenim u izreci ove presude pa je temeljem članka 98. stavak 1. ZKP-a o troškovima odlučeno kao u izreci.

U Osijeku, 15. ožujka 1993.

Zapisničar

Zanka Štrbić

Predsjednik vijeća

Ružica Samota

Protiv ove odluke dopuštena je žalba
u roku od 15 dana. Branitelju optuženika kojemu je suđenju
dsutnosti taj rok za podnošenje žalbe počinje teći protekom
osam dana za koje vrijeme je presuda bila izvješena na oglas-
noj ploči suda (članak 123. stavak 4. ZKP-a).

Bi

Presuda osuđujuća - neprevodna

II

Vidi spisnik "K"

III

DNA:

- 1 OJ" Osijek
- 2 On Savić Jovan - oglasna ploča
- 3 Branitelj Badner Antun, odv. Osijek

Kol dostavnice

U Osijeku, 2. travnja 1997
Predsjednik vijeća-suda

15.3.93.
14.4.1993